

318

1

ногтевая зона
периант.

30. Лекаред (на обрывке)
Красн.
1930г.

Отче нашъ.

Размишление върху думата "служене".

Тема ще имате: Моята представа за Бога. Н Всъки да си изкаже мнението, каква представа има.

Ще ви представя единъ кръгъ. За васъ е единъ обрачъ. Каква

цена може да има единъ обрачъ, направен или отъ дърво или отъ желязо. Въ ума ви седи една линия. Допуснете, че се явяватъ други две линии. Това е както децата рисуватъ Да кажемъ вие имате една идея. Тази идея може да мяза на единъ обрачъ. Идеята иматъ разумност гъ себе си. Подъ думата духъ всъкога се разбира това, което искамисли. Но разно се разбира подъ думата духъ. Подъ думата духъ вие разбилате енгелитъ. Ангелитъ същества съвършени въ своето развитие. Били съ преди хората и тъ съ хра като настъ, съвършени хора съ. Ние сме още въ зародишъ на яйца, които сега се гъркалятъ по земята. Духоветъ съ подъ небето. Защото подъ думата небе се разбира тамъ, дето живѣятъ съвършениятъ. Ние живѣемъ въ пространството, изявяваме се. Духоветъ живѣятъ подъ небето. Туй, което е духъ, живѣе подъ небето. Съвършеното живѣе въ небето, ние живѣемъ въ пространството. Сега понятията въ васъ за небе, пространство съ смисели. После духовите го мислите като въздухъ. Духътъ съ това, което мисли. Така се разбира. Съ него разумността мисли. Разумността вече съдържа тия закони, по които туй разумното същество върви. Най-първо човѣкъ тръбва да стане духъ. Тръбва да има движение въ него, т.е. тръбва да има животъ. Този животъ тръбва да има правилна насока. Чувствата още не съ животъ, то е само онзи вътрешенъ усътъ, направление на съмия животъ. Когато се явява въ васъ съзнанието, вече разумната сила дава направление на мисълта ви.

Казва: що е идеята за Бога? Вие може да вземете думата идея за Бога, но онзи, който няма една представа за Бога, той мисли за себе си. Човѣкъ е само отражение на Бога въ себе си. Човѣкъ, както и да мисли.. Искашъ да бъдешъ благороденъ. Въ какво седи твоето благо родство? Ти тръбва да бъдешъ живъ, да чувствувашъ и второ да мислишъ и трето да постъпвашъ въ най-проста форма. Сега ние определямъ, чернеговитъ постъпки съ благородни, а на другъ не съ благородни.

То съ второстепенни нѣща. Въ какво седи една благородна постъпка. Благо и родъ. Сладко, благо да го родишъ. Сладко да го родишъ. Кой не може да роди сладко? Като вземете портокала отъ нищо родите сладкото. Всъки може да роди сладко гърне. Турцитъ казава:

... да свиришъ съ лъжицата. Всъки може да свири съ лъжицата. Музикално яде, защото много бърза. Българитъ иматъ поговорка, че седемъ души

яли съ една лъжица и като миналъ вълкътъ, нѣмало кой да измука. Значи тази лъжица съ такара бързина се дрижила, че никой не могълъ да измука, защо? Защото устата на всички съ били пълни. Всички яли съ една лъжица. Много пъти сегашните хора всъки има лъжица, пъкъ имъ остава време да хукатъ. Защото одумването не нищо друго освенъ хукане. Освенъ че вълкътъ миналъ, ти тръбва да хукашъ. Сега защо тръбва

да се хука вълка? Но баво е да хукашъ, защото ако не хукашъ, ще вземе нѣкоя овца; ако хукашъ, ще си замине. То е идеята.

Но ако дойде единъ художникъ, най-първо ще намѣри, че лицето не е тѣй напревено както трѣбва. Защо кръгътъ се е измѣнилъ. Въ какво отношение? Щомъ човѣшкото лице по този геометрически начин по който ние схващаме кръга, всички тоски сѫ еднакво разположени.

Идеята е по-механическа. Обаче, щомъ прѣ родата тури този кръгъ въ органическия свѣтъ, непрактично, не могатъ вичкитѣ части да бѫдатъ еднакво отдалечени отъ центъра. Следователно, ще претърпи известни въ вид измѣнения. Вѣрно е, че всичкитѣ идеи които човѣкъ има, трѣбва да иматъ еднакво отношение катъ идеята за Богъ. Не дарвѣрвашъ въ Бога, вѣрата то е една връзка. Всѣка една идея може да се опита. Допусн снете идеята за яденето. Казва: трѣбва да се яде, необходимо е. Всѣко живо сѫщество трѣбва да яде, може да го провѣримъ. Туй ядене да бѫде красиво, хравилно, хубаво, здравословно. Въ какво седи здравословното? Ако следъ всѣко ядене моята скомашна система предава на моята дихателна система, дихателната система предава на мозъка, всѣки приема добре и добре действува, но щомъ ямъ е усѣщамъ, че има нѣщо въ стомаха, не е дадено нищо на дихателната система, не може да мисля, добре, има нѣщо криво въ яденето. Тогава какво ще правя? Може да ядем но да измѣнимъ начина на яденето. Когато се казва да промѣнимъ идеята, то значи яденето трѣбва да се измѣни, мисъльта трѣбва да се измѣни. Менюто, върването въ Бога, трѣбва да се измѣни. Трѣбва да се промѣни това меню. Трѣбва да се промѣни това ядене. И човѣкъ трѣбва да има едно прав лно опредѣление. Защото ако яденето не е правилно, човѣкъ не може да бѫде здравъ. Щомъ е здравъ, другитѣ работи ще бѫдатъ прави. Вие казвате: какъ ще се живѣе? Когато нова дете се родивѣ дома, кой му проготовя условията? Майката и бащата. Когато се излюпятъ 4, 5, 6 яйца, кой се грижи за тѣхъ? Господъ ли се грижи? Грижатъ се две шижиници малки птички. Най-първо гледашъ, тѣ си ходятъ, нѣматъ никакве идея за строежъ, обаче, щомъ искатъ да измѣнятъ свойте яйца създадетъ нѣщо, погледнешъ, роди се въ тѣхъ идеята за строителство, искатъ да строятъ, инженерство, започватъ да разбираятъ, направятъ една валчеста положка съ известна дѣлбона - снесатъ яйцата, влизатъ едната птичка топли ги, излиза, влизатъ втората, топлятъ яйцата, измѣнятъ пиленцата, започватъ да се грижатъ за тѣхъ, носятъ храна, знаятъ, какъ ква храна имъ трѣбва. Казватъ - чиририкъ, чиририкъ, най-после на тия малкитѣ пилета израснатъ крилца, излѣзватъ изъ положката навънъ и сами се грижатъ за храната си. Но отвѣнъ пакъ има извѣстенъ промиенъ сълъ. Ако на положката се грижатъ две сѫщества, като излѣзватъ изъ положката, пакъ има кой да се грижи за тѣхъ. Защото онзи, който се грижи за тебѣ, може нѣкой пакъ да го видишъ, пакъ може и да го не видишъ. Представете си, вървишъ по пътя, туристъ си и нѣмате нищо въ торбата. Гладенъ сте, три дена сте гладували. Вървиш по пътя една то торба оставена на пътя съ топла пита, на единъ камъкъ оставена панница съ майко прѣсно млѣко. Какво ще кажете? Далечъ въ планината нѣкаде оставена. Първата идея каква ще бѫде въ васъ? Ще се пособренете, нѣма никой, а хлѣбътъ е тамъ. Позволено ли е отъ васъ да вземете този хлѣбъ? и тази паница съ млѣко? Поне както вие сега схващане. Нѣкои ще кажатъ, че е разволено, други, че не е.

Оставено е това за въсът, някой дошълъ и го оставилъ за въсът Освенъ това вие сте книжовенъ оставена! е една записка на млѣкото: Пътниче който пътувашъ, може да си послужишъ съ хлѣба и млѣкото". Който знае да чете, ще прочете, който не знае, ще каже: такава една книшка оставена. Казвамъ: идеята въ валия умъ каква трѣбва да бѫде? Че има единъ външенъ промисълъ, но не го считайте, че е човѣшки промисълъ. Тукъ същество, което мисли за въсът, мисли цѣлия денъ за въсът. Да мислишъ за единъ човѣкъ значи въ даденъ случай, при голѣмитъ мѫчно тии, тамъ дето вие не можете да си помогнете, да ви помогне. Да мислишъ заради нѣкого въ този даденъ случай да му помогнешъ. Тогава значи мислишъ. Нѣмашъ никаква нужда, но торбата е пълна, десетъ хлѣба носишъ. Какво мислишъ заради мене? Казва: мислишъ ли заради мене? Казвамъ: хубаво, кои мислятъ за мене? Като те срещна, казвамъ: имашъ ли нѣщо въ торсата? - Да хлѣмъ. Може ли да ми заемешъ. Питамъ, ти който носишъ десетъ хлѣба, не може ли да да ешъ? Ти казвашъ: нѣма да ми стигне хлѣбътъ. Занѣкде нѣма да ти стигне, правъ си до извѣстна степенъ, че човѣкъ отъ една станция до друга, трѣбва да има хлѣбъ. Ти си нѣща, които ги допушчаме, но въ природата съществува единъ разуменъ промисълъ. Хората единъ не другъ си помагатъ. Всѣкога когато и на покрай нѣкой путь, иматъ тази идея. Поискашъ малко хлѣбъ отвори своята уля/нищежтвѣахъ кожена торба додерно направена, тя се отваря като фиармоника, ше изведи хлѣбъ отъ улята, после малко сирене. Улята винаги седи на гърба, както раниците. Тѣ сѫ по-модни.

Сега да дойдемъ до Философията. Казва: Господъ нѣма никакътъ образъ отъ, билъ той видимъ или и невидимъ. За разумните хора, всѣкъ га когато е разуменъ, може да види Бога. За глупавите, които не са разумни, никога не са видѣли. Ангелите всѣкога виждатъ Бога. Идеята за Бога каква е? Какъ трѣбва да си го представимъ? Отъ памти вѣка, всички, които са се покланяли на Бога, са го турили въ човѣшката форма. А и другите, една такава месечина художниците, ще рисуватъ, започватъ да му се кланятъ. Мислятъ, мислятъ, казватъ - Господъ трѣбва да мяза на насъ. Но че той мяза на насъ. Но има нѣщо, на което ние мязаме на него. Може да кажемъ, че Богъ мяза на насъ. Но, ние мязаме на него. Ако ние разбираме физическата страна на нашето тѣло съ туй нѣма никакътъ Богъ на разумното. Туй което вече построило тѣлото, туй разумното, то е вече духътъ. Казва: духътъ ще ви научи. Сега възмамъ: Духътъ ще ги научи. Иматъ механически схващания, като че ще налѣе въ нѣкое шише. Не е зле, но процесътъ не е механически. А ще те научи, ти ще възприемашъ. Между духътъ и тебъ който се учи, както между учител и ученикъ, трѣбва да имашъ желание да възприемашъ. Да кажемъ, сега трѣбва да бѫдете здрави, но за да бѫдешъ здравъ, ти трѣбва да знаешъ, какъ да ядешъ. Но за да бѫдешъ здравъ, ти трѣбва да знаешъ, какъ да дишашъ. Но за бѫдешъ здравъ ти трѣбва да знаешъ, какъ да отправяшъ своята мисълъ. Ако въ твоя умъ ти задържашъ всичките мисли, ти не си здравъ. Защото болезненитъ мисли са дисхармонични мисли. Даже тукъ имаме единъ примеръ: минава единъ, вижда единъ кранъ, който е съзидање, не може да отпуска водата. Кранътъ не може да отпуска водата. Той си казва, че това може да се случи съ човѣка, и на него може да се случи същото. Но се минава

една година и той заболява отъ същото. Следъ две три години каквото мислишъ и доброто и злото може да ти дойде до главата. Сега казва, ние сме добри християни. Но кой знае единъ дене какъ ще ~~членъ~~ свършимъ. Питамъ: какво ти дава поводъ да мислишъ, какъ ще свършишъ. Тази мисъл откого е? Тя е отъ баща ти. Понеже баща ти и майка ти, които съх те родили всъкога иматъ желание ти да станешъ най-добрият най-учениятъ човѣкъ, че да може да помагашъ. Тогава отъ бащата и отъ майка ти тази идея не може да дойде. Тогава откъде е дошла? Ако вие вървите въ пътя въ гората, може да чуете нѣкакъвъ гръмъ. Гърми нѣщо жилне ви нѣщо въ крака. Откъде дойде? Вие се наведете, не може да знаете, откъде дойде. Откъде дойде въ васъ мисълъта? Тръмнайлъ нѣкой незнанието. И ловецътъ може да е разбойникъ има своя крайна целъ. Значи тази мисъл откъде дойде? Отъ разбойника. Следователно, ако въ вашия умъ дойде една мисълъ непрагилна, тази мисълъ е на единъ разбойникъ, нищо повече. Каква е целъта, оставете, но вие вече сте ударенъ. Каква може да бъде целъта? Ще вземешъ, ще превържешъ раната. Ако куршумътъ е вътре, ще извадишъ куршума.

Сега другата идея. Казвате: Господъ ще промисли. Хубаво. Най-първо умът, който имаме въ себе си, туй разумното начало, то е, което слуша, възприема, учи по пътя, какъ тръбва да живееш. Та казвамъ: мисълта слуши като една отъ мощните сили. Ако вие не знаете, какъ да направлявате вашата мисъл, ако човекъ не знае, какъ да направлява своята мисъл, не може да има никакви постижения. Ну само това, но даже богатството, което баща му остави иль, ще се разипе, даже знанието, което има и него може да изгуби. Нѣкой отъ васъ, които сте свършили университетъ, които сте събршли гимназия какво помнятъ? Много от заучения материалъ по различни предмети сте збрали, напримѣръ по география какво помните. Коя е столицата на Китай? /Пикингъ/. Коя е столицата на Япония? /Токио/. На Англия. -Лондонъ. Столицата на Америка нѣкои отъ васъ може да не знаете. Ако нѣкой не знае столицата на Америка, ще кажатъ, че е много невежа. Питамъ тогава: коя е столицата на човѣшкия умъ? Коя е столицата на човѣшкото сърце? Коя е столицата на човѣшкия духъ? Коя е столицата на човѣшката любовь. Любовъта и тя си има столица. Коя е иранската столица? Сега въ старото схващане сме като тия десца. Туй лице е малко като месецина. То е малко ши роко. Този човекъ за да го отклоните отъ неговите желания, тръбва да вирегнете деветъ цифта бивори. ????????????? Следователно, тръбва малко да се постъпни лицето. Туй желание тръбва да се намали. Този човекъ съ таково лице никвото си е мамислилъ ще го направи. Неговото чело показва, че мислящата сила е слаба. Колкото челото външно е по-малко, активната страна на мисълта е по-слаба. Устата тази страна е физическото. Тъй както е този образъ не е нѣкой разбойникъ нѣкой престъпникъ. То е човекъ, който мисли само за себе си. Отъ сутринъ до вечеръ ще ходи, казва: спечелихъ нѣщо за ядено. Като го бутнешъ нѣкъде мяза на бомба.

Сега нѣкай казве: ние ги знаемъ тия работи. Но знаението седи въ това да измѣнишъ направлението на твоя животъ, да усилишъ своя животъ да му дадешъ изразъ. Защото ако езъ като единъ туристъ като единъ пѣтникъ минавамъ по единъ пѣтъ и не наблюдавамъ какво има около пѣтя, не съмъ наблюдавамъ нито плонините, нито долините, нито рѣките. Ка вамъ до Мусала съмъ ходилъ. Какво си видѣлъ? Казве:

6

ходихъ въ Парижъ. Той ходилъ въ Парижъ, главнитѣ станции до Парижъ какво видѣлъ въ Парижъ? - Градъ големъ. Нѣкай казва, имамъ идея за онзи свѣтъ. Идея за Парижъ. Парижъ е място на хора разумни, които сѫ се събрали. И тамъ има глупави хора. Има университети, има зали за представление, за концерти, после иматъ сѣдебне палата, иматъ свои казарми, иматъ свои полкове. - Азъ не съмъ ходилъ въ Парижъ, сънувалъ съмъ. Сега може да кажемъ, че нѣмъ нѣкой отъ всѣ, който да не е ходилъ въ Парижъ. Какво значи думата Парижъ? Ижъ та турски значи работа, перъ англичанинъ разиат да се събератъ хора, които работятъ. Парижъ значи хора събрани за да работятъ и станало Париж. Ние назваме Лондонъ, турцитъ казватъ Лондъръ. Вземете у насъ идеята сѫ прекръстосани. Ние назваме на нѣжененъ човѣкъ мѫжъ, англичанинъ казватъ: съпругъ. И въ насъ на място мѫжъ, тѣ взематъ човѣкъ. А съпругъ значи впрегнатъ въ работа. Съпругъ, съпруга. Ние сме турили жененъ мѫжъ съпругъ и съпруга. Менъ е човѣкъ. Ние сме замѣнили думата мѫжъ съ човѣкъ. То е разумното у човѣка. Разхвѣрили сме идеята. Имаме тогава едно противоречие. Българинъ казва, не е онази мѫжъ, който не знае да си опасва и защѣтъ. Какво иска да каже той? Опасването е единъ разуменъ процесъ. Човѣкъ, който опасва пояса е разуменъ човѣкъ. Който винаги ходи съ разпасанъ поясъ, той не мисли. Българинъ тѣ казга: гледай му пояса. Щомъ по сътъ му се влѣнети не може да го туришъ на работа. Всички работи ще вървятъ като пояса. Нѣкой си накривиша шапката. Казвате: че работите ще бѫдатъ на накривени. Гледай какъ е турила шапката. Сега модерно, което си носятъ шапките, нѣкои ги турятъ нагоре, нѣкои надолу. Шапката трѣбва да знаешъ, какъ да я туришъ. По шапката може да познаешъ, че ти даде ли пари или нѣма да ти даде. Просецитъ по шапката познаватъ, че му даде ли нѣкой пари или нѣма да му даде. Питамъ: единъ човѣкъ който нахлушилъ шапката до веждите, пари отъ него може ли да вземешъ? Ние назваме отворено чели има. Модерно дамитѣ ставатъ като мѫжетѣ, да не се вижда челото. Нѣкой дойде най-първо го виждашъ. Щомъ като го погледнешъ, стане сериозенъ, тури шапката надолу, наведе се, казва: Господине, азъ имамъ нѣкаква идея. Каква идея? Азъ да вижда, каква е идеята. Той ходи съ сомбе. Ухилилъ се малко, гледа насъ самъ, натамъ. Тамъ има нѣкакъвъ богаташъ, скроилъ нѣкакъвъ планъ, иска да откредне, вървятъ работите. Иска да каже: Ти ще вървишъ, нѣма да ме изкажешъ тази работа, после ще развалимъ калимерата. Стане сериозенъ, Казвамъ му: поливана на мене отъ това, което ще вземешъ може ли да ми дадешъ. Той се отвори малко. Най-първо казва, значи половината, става, може. Направимъ вземане даване. Казвамъ, може да помогна да оберемъ богатия. Съ тебе искамъ да стана съдружникъ. Който го виде, най-първо бѣше весъль, после стана сериозенъ и после пакъ се засмѣ. Разбрахъ се съ него, че може да оберемъ богатия. Хубаво разбирате. Но възмете обирането въ най-добрата смисълъ. Защо такъ какво разбирате подъ обиране. Като оберете една круша, какво е положението? Като оберете крушата, всички правите угощение. Казвате: я вижте обрахме крушата, много хубави круши дѣва. Питамъ: ако тази круша не се обере, нѣма ли да паднатъ крушитѣ? И богатия нѣкой падъ може да се обере, ще паднатъ на земята крушитѣ. По добре да го оберете. Но обирането не значи всѣкога кражба. Когато има излишъкъ, като се вземе, ако тази круша не се обере.

Ако следъ къто в е ете плодоветъ за идната година се създаде нъщо по-хубаво Изобилието на нѣкоги идеи създава потикъ. Природата не обича застой, еднообразие. Природата въ пълния смисъл както е, щомъ се върнешъ при нея, кажешъ, че те брали, тя се зарадва. Тя казва, отвори торбата си, вземи една лопата, две три, петъ лопати, напълни торбата. Казва, много добре върви. Ти може да благодаришъ, напълни торбата, ще те обарашъ. Ако не се върнешъ при нея и винаги торбата ще бъде пълна. Законътъ е тъй, че природата има свое място, тръбва да знаешъ столицата. Шише, бурестомна искога може да ги напълнишъ, но тръбва да знаешъ, да идешъ на извора. Ако оставишъ на слугата или на слугинята да ги напълни, може да ги напълниятъ, но може нѣкоги пътъ да останатъ празни. Казвамъ: въ туй новото съваш не да знаешъ законите, закони има по които животъ се развива. Сега тръбва да познавате законите. Казвате, Господъ не знае ли. Вие турят една мисълъ, която не е права. Господъ знае, че имашъ нужда, но ти тръбва да идешъ при чещмата. Не може ли нѣкоги да иде заради мене. Може да иде, но най-добриятъ слуга си ти. Казва мѫжътъ: Господъ ми дадъ и слуга. Жената е слугата. Ти си най-първиятъ слуга. Жената казва: слуга ли съмъ? Тя не е слуга. Казва: слуга нѣмамъ ли? - Кой? - Жената. Жената казва: азъ слугиня не съмъ. Царица е тя. Спорятъ се нито мѫжътъ идка да стане слуга, нито жената слугиня. Казватъ: да си хванемъ единъ слуга и ти да си хванешъ слугиня да ни слугуватъ. Идеята е за децата. Следователно, повикатъ децата. Първото дете, което се ражда е слугинята, второто дете, което се ражда е слугата. Като се роди, но къто израстне детето казва: азъ слуга ли съмъ? Не е! господар! Той си хване втори слуга. Азъ турямъ идеята въ малко по-друга форма. Всъки единъ отъ васъ тръбва да разбира думата слуга. Ако знаешъ да слугувашъ, ти знаешъ да мислишъ. Ако разбирашъ да служишъ, ти може да имашъ онази правата мисълъ. Изразъ на правата мисълъ е слугуването. Ако ти не знаешъ правилно да служишъ на себе си и на окръжаващите, нищо не може да постигнешъ. На себе си тръбва да служишъ, после ще дойдатъ другите. Значи да направишъ слугуването работа приятна. Слугуване се разбира работа приятна. Казвамъ: даже тръбва да се мише въ една нова фаза. Вие презъ деня половинъ частъ да насочите вашата мисълъ. Запримъръ, искате да се молите. Тръбва да се молишъ хубаго. Какво тръбва да изпълнишъ. Нагоре прашашъ нѣкъде своята мисълъ. То е едно радио. Накъде гледашъ? Единъ казва нагоре гледай, другъ казва, надолу гледай. Другъ казва: направо не гледай, да не гледда и настани, но навътре. Че къде навътре? Подъ думата навътре ние разираме разумното въ свѣта, да знаешъ разумно да мислишъ. Могато да мисля за София, тя може да е предъ мене, но ако азъ съмъ на изтокъ, тя е задъ търба ми. София може да бъде отляво, отдѣсно. Разумното къде, е? Може да е предъ мене разумното, може да е задъ мене, може да е отляво, може да е отдѣсно, пъкъ разумното може да бъде надъ главата, пъкъ може да бъде и подъ краката. Тамъ дето е разумното, тамъ е горе. То означава една такава посока. Щомъ като туришъ ръцетъ за молитва една до друга, тогава показва, че този процесъ е вече разумъ. Ти искашъ да призовешъ кога въ душата си, ти вървашъ положително като на телефонъ. - Ало, дайте ми еди кой си номеръ. Туришъ слушалка, започнешъ.

Ти искашъ да призовешъ Бога. Ти искашъ да се молишъ, ти поискай номера. Ако твоятъ телефонъ не е отворенъ, ще се молишъ, ще се молишъ, затворено него денъ молитвата не е приета. Разумниятъ свѣтъ по нѣкакъ путь и той е занятъ. Значи ти ще чакашъ. Не че не искатъ да говорятъ съ тебе, ще чакашъ докато телефонъ се отвори. Като можешъ, че ти отговорятъ, могатъ ли това да го направятъ за тебе. Казва: и безъ молитва може. Не може, безъ молитва. - И бедъ дишане може не може. И безъ ядене не може, и безъ молитва не може и безъ работъ не може. Всички ония хубави нѣща въ живота сѫ необходими. Спремъ ли единъ отъ тия процеси, веднага животъ ще се осакати. Цѣлиятъ животъ не е молитва. Цѣлиятъ животъ при сегашните условия не може да бѫде и мисълъ, понеже въ мисълъта цѣлото ни тѣло не взема участие, само известна частъ взима. Известно време ние трѣбва да мислимъ. Необходима е мисълъта. Ако вашата мисълъ е силна, ако разбирате законы на мисълъта. Ака азъ ви приведа единъ примѣръ, че кажете: Учителю, направи единъ опитъ. Азъ може да ви направя опита, но този опитъ ползува само мене. Азъ може да направя този опитъ и той е важенъ само за мене, моятъ опитъ не може да го предамъ. Всичко за опита може да предамъ, но моето постижение не може да бѫде ваше постижение. Може да покажа начина, по който съмъ придобилъ потика, но туй постижение, ако вие не минете по същия путь, потикътъ ще остане непознатъ. Или по естественитѣ науки трѣбва да минете по същия путь. Казва: докажи. Процесътъ на доказване и той си има начинъ. Доказвамъ на всѣ, че съмъ богатъ човѣкъ, милионеръ съмъ. Казва: докажи. Веднага сѣдамъ, казвамъ, колко искашъ? - Сто хиляди. Изваждамъ единъ чекъ, имамъ книга, подписвамъ. Идете въ Народната банка и извадите сто хиляди. Това не ли доказателство, че съмъ богатъ. Дойде мѣори, трети, четвърти всички познаватъ, че съмъ богатъ. Азъ съмъ богатъ, но не подписвамъ. Тогава богатъ ли съмъ? Може пакъ да съмъ богатъ, но че кажатъ - богатъ е, но скържавъ. Този е богатъ, пъкъ дава. Казвамъ, има въ природата празни думи.

Щомъ идешъ при една идея тя трѣбва да бѫде точно определена. Не трѣбва да правите онази погрѣшка, която направилъ единъ американец и милиаредъ. Двама души американци се хванали на басъ, единиятъ казалъ, че се срещу съ този богатъ милиардеръ. Хванали се на басъ за една голѣма сума. Милиардерътъ не искалъ да го приеме, казвалъ, че билъ много заетъ. Казва: менъ времето ми струва пари. - Колко пари ти струва. Казва му: две минути ми дайте. Две минути ми струватъ сто милиона лвънци английски. - Давамъ ги. Влиза при милиардера. Казва: Господине, какво ще кажете? Той си изваждва сачодника, трѣбва да знаете, че само съ две минути разполагате. Онзи изваждва туристи хиляди английски лири. Казва му: хваналъ се басъ, че ще се срещу на съ васъ за 500 хиляди английски лири, сто на васъ, останелите за мене. Много ви благодаря за услугата. Значи този кореспондентъ, който отива, той има точно определена идея за баса. Природата никога не прави такива погрѣшки.

Да кажемъ, вие имате идеята за Бога. Азъ я зная. Казвате: следъ време моята идея за Бога се измѣня. Идеята за Бога азъ я зная. Онзи който казва, че идеята за Бога е измѣня, той нѣмалъ никаква идея за Бога. Идята за Бога е тѣй както за слѣнцето. Какво е вашето понятие за слѣнцето? Какъ го виждате?

9

Виждали ли сте го толкозъ голѣмо, както казватъ учени? Учени тѣ казватъ, че е много голѣмо. Откакъ сте се родили слѣнцето излизаш по небето, после залѣзва, качва се нагоре, слиза. Идеята за Бога е тази. Тя е въ нашите умове остава както слѣнцето, туй което изгрѣва ~~И???~~? туй което дава свѣтлина, което осмишля, което носи животъ, то е ~~п~~ожественото. Всѣки отъ васъ може да го види. Казвамъ сега, трѣбва да се освободите отъ научнитѣ теории. Слѣнцето е голѣмо. Ако слѣнцето влѣзе въ нашия умъ по-голѣмо отко кото ние мислимъ въ дадения случай, то ще развали нашата мисъль. Благодарение, че ние имаме понятие за Бога, не понятието на философитѣ. Ако вие ~~въ~~ обичате да ви говорятъ за Бога, вие сте отъ умнитѣ; ако вие не обичате да ви говорятъ за Бога, вие сте отъ глупавитѣ. Казва: нѣма да говоря за Бога. Казвамъ: туй е глупаво. Нѣко казва: я ми г вори за Бога. Не е видѣлъ Бога. Не е видѣлъ слѣнцето, облачно небето. Кажде е слѣнцето. Казвамъ: като се махнатъ всички облаци, ще видите небето. Отова което урежда живота, небето това е разумното въ настъ. Първиятъ приятелъ, то е бащата, майката, той е приятелъ. Първото сѫщество, което нѣкога се е заинтересувало за настъ, то е Богъ. Първото сѫщество, което за тебе като човѣкъ се е заинтересувало, то е Богъ. Следователно, туй като го схванешъ, той е близко до душата. Нѣкои казватъ: нѣкое сѫщество грандиозно, което направило небето. То е другъ въпросъ. За мене онова практическото схванане, онова сѫщество, което за първи пътъ помислило за мене и ми помогнало. Не само помислоло, но то е което настъ ни радва. Следователно, всичкотъ отношения, които сега съществуватъ ~~въ~~ между настъ-тѣ се дѣлжатъ пакъ на това сѫщество, понеже ние сме възприели. Ние всички на земята сме носители на Божествената мисъль. Ние още възприемаме ~~въ~~ животъ, но Богъ още въ настъ не живѣе. Живѣе него виятъ духъ въ васъ, но Бого не живѣе. Възприемайте живота. Колкото можете всѣки денъ да възприемете отъ този животъ, ще се уредятъ работите ви. Спрете ли? то е единъ процесъ както дишането. Възприемете ~~въ~~ Божественото отвѣнѣ: трѣбва постоянно да възприемета тези животъ. Живота трѣбва да възхриемате чрезъ храната. Живота трѣбма да възприемете чрезъ въздуха, живота трѣбва да го възприемете чрезъ мисълта. Понеже животъ по три посоки може да се приеме: храната, въздуха, мисълта, после чувствуванията. И чрезъ него иде животъ. Оттамъ иде мисълта. Ако ти престанешъ да чувствуваши, пресичашъ единъ изворъ. Защо трѣбва да чувствуваши? - Защото оттамъ иде животъ. Защо трѣбва да мислимъ? - Защото оттамъ иде животъ. Защо трѣбва да ядемъ? - Защото оттамъ иде животъ. Защо трѣбва да се движимъ? - Защо то оттамъ иде животъ. Разберемъ ли животъ, тогава ще разберемъ, какво нѣщо е любовта. Разберемъ ли какво нѣщо е любовта, ще разберемъ, какво нѣщо е мѫдростта. Разберемъ ли какво нѣщо е мѫдростта, ще разберемъ и пътя на истината, ще започнемъ разумно да живѣемъ. Но въ свѣта разумно трѣбва да живѣемъ. Искашъ да направишъ нѣщо, трѣбва да знаешъ, какъ да го направишъ. Искашъ учень да станешъ, търговецъ да станешъ ~~и~~ дипломатъ искашъ да станешъ. Да си дипломатъ, не е да туришъ фракъ и шапка, но умъ се изисква. Като идешъ тамъ мисъль трѣбва, мисъль, трѣбва да схвашаш всичкитѣ отношения на

10

държавата, да познаваш интересетъ на държавата. Умът тръбва да имаш на противника да знаешъ и неговата мисъл. Каквото кажешъ, да знаешъ защо го казвашъ. Въ дипломацията на тънко ръжатъ. Но дипломатът като каже нѣкоя дума, много меко я казва. Дипломатът ще каже много меко думата. Ние ще бѫдемъ крайно доволни. - Отлично ще бѫде нашето понятие за васъ. Меко ще говоришъ. Нѣма да кажете: вашите думи сѫ такива лоши, но ще го кажешъ мът много благородна форма. Тогава ще турятъ, че Англия дала една нота. Но въ тези нота единъ малъкъ намекъ се прави за една малка погрѣшка. Има такива дипломати. Хубаво е^{тако} вие по нѣкой пътъ сте дипломати. Вие дойдете нѣкой пътъ дипломатически постъпвате. Но нѣкой пътъ нѣкой дойде и казва, кда ти кажа истината въ очитъ. Казвамъ, като дойде дяволътъ. Нѣкой казва: много откровенъ билъ. Благодаримъ за тази откровеностъ. Паднала съмъ по пътя^и оцапалъ съмъ задницата. Паднала съмъ^и но поне вървя, азъ го виждамъ, зная, че съмъ оцапанъ. Казватъ ми: много си се оцапалъ. Единъ ми каже, втори, трети: жапалъ си се^и оцапалъ си се^и. Иска да ми каже да събия гащти. Казвамъ, извинете^и, благоприличието не позволява^и нѣмамъ долни гащи. Като ида въ града, ще взема да ги опера. Вие сега казвате: такъвъ примѣръ дава ли се? Не е дипломатически^и. Но къмъ долни гащи нѣмамъ. Защо да нѣмамъ долни гащи? То е другъ въпросъ. Или въмъ беденъ или пари нѣмамъ, или несръченъ съмъ, не съмъ взелъ, бабра и иль съмъ. Има много причини. Но въ дадения случай долни гащи нѣмамъ. Може да обясна причината. Може да е една причина, втора, трета,

Да бѫдемъ прѣми, но да бѫдемъ разумни. Като срећнешъ, своя тѣ бѣли гащи ще вземешъ, ще му ги дадешъ въ една книга ще ги увиешъ казвашъ; вземете де^и си услужите. Види се сте имали нѣкакъвъ инцидентъ. Казвамъ: ставатъ такива работи. па си услужите. тгава за да задоволя, казвамъ, азъ имахъ такъвъ инцидентъ. Човѣкъ като ходи по високите мѣста^и окалява се. Нѣма нищо. Дипломатически.

Остава ли време за писане? Не само разсѫждения, но има единъ начинъ за работа. Най-първо да не се обедствърчавате. попуснете, че азъ ви хвана и ви стисна рѣката. Ако азъ единъ вашъ неприятель, ще ви стисна рѣката тѣй, замо? Но по съмъ разуменъ човѣкъ, нѣма защо да се плашите. Като хвана рѣката ви, както и да я^и пинкож държа, нико^и га не влагайте, че въ дѣржанието имамъ лоша мисъл. Най-първо тръбва да опредѣлите разуменъ човѣкъ ли съмъ или не. Щомъ съмъ разуменъ, въ разумността зло не може да влѣзе. Разумността изключва злото. Розу мното въ свѣта всѣкога изключва злото. Тамъ дето има зло, не може да има разумностъ. Разумността като каже съвсемъ изключва злото, навѣн^и защото злото е несътвествие на живота.

Я ми изпѣйте една пѣсенъ: Пѣтътъ на живота води къмъ истината. Нѣсенъта я нѣма, но иска^и да се роди. Я кажете нѣкоя дума, която може да изпѣемъ. Не обикновена дума; Засега азъ мисля най-мощната дума е животъ. Нѣма по-мощна дума отъ животъ, по-разбрана дума нѣма. Животътъ дето и да е, и въ турски, и въ френски и въ английски, въ който и да е езикъ думата животъ е почти най-разбрата. Отъ нея тръбва да започнемъ. Отворена дума е тя. Тогава да кажемъ: животъ, пѣти широта. Отъ низко ли да започнемъ или отъ високо Да оставимъ за другъ пътъ. Какъ би изпѣлъ единъ бѣлгаринъ думата животъ? Англичанинътъ мисли^и че времето^и и^и то, което е свързано съ пари. Времето не тръбва да се губи. Бѣлгаринътъ мисли, че времето тръ

търбва да му донесе нѣкаква хубава работа. Тази идея втори путь ще се оформи. Не мислите, че нась ни търбва нѣщо, че условия нѣмаме. Нали единъ пѣвецъ се изкашля, даже най-виднитѣ пѣвци като дойде вдъхновението, пъять. При пѣнето човѣкъ всѣкога търбва да мисли. Единъ човѣкъ, който уредилъ живота си, той може да пѣе. - Моятъ праработи ще тръгнатъ напредъ. Пѣнието и мисъльта тѣ сѫ свързани. Човѣкъ, който пѣе, мисли. Който не пѣе, не му вървятъ работитѣ. Затова именно когато искашъ да ти тръгнатъ работитѣ, пѣй. Като започнешъ да пѣешъ, самъ да си харесашъ пѣсенъта, работитѣ тръгватъ. Пѣй въ себе си.

Думата животъ има два слога. На кой слогъ пада ударението? - Е

На втория. Има силни и слаби слогове. Кога ударението пада на слабите слогове? Може да е по-слабъ слога. Жи- е силенъ слогъ. /У ительтъ изпѣ думата животъ/. То е единъ контрастъ.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТЪ!